

ELLY'S DOCHTER WERD VEEL TE VROEG GEBOREN

Vechten voor Lotus

Lotus, het vierde kindje van Elly (40), wordt veel te vroeg geboren. Met haar moeder aan haar zijde knokt ze voor haar leven. Van begin af aan is Elly ervan overtuigd dat het goed komt. *Tekst: Miranda Birney - Fotografie: Lieneke Laan*

Ik heb altijd een gezin met vier kinderen voor me gezien. Natuurlijk was ik heel dankbaar voor onze drie kinderen Troy (7), Tom (9) en Nicole (13). Maar mijn verdriet was groot toen ik vorig jaar na vier maanden een miskraam kreeg van een jongetje, Sam. Ik verwachtte dat ik hierna, ook vanwege mijn leeftijd, niet meer zo gemakkelijk zwanger zou worden. Maar precies een jaar na de miskraam, bleek ik tot mijn grote verrassing opnieuw in verwachting te zijn. Ook mijn man Fred en de kinderen waren blij, al reageerde onze jongste zoon in eerste instantie een beetje bezorgd: "Deze baby mag niet weer doodgaan hoor!"

Na een paar maanden kreeg ik last van harde buiken. Ik kreeg opgezette handen en voeten, en ik zag zwarte vlekken voor mijn ogen. Ik werkte drie dagen per week als administratief medewerkster en het stond mij tegen om me ziek te melden. Zwanger zijn is per slot van rekening geen ziekte. Maar het was overduidelijk dat ik het wat rustiger aan moest doen. Ik moest aan mijn kind denken. Zo belandde ik bij vijf maanden zwangerschap in de ziektewet.

Het is een meisje en ze heet Lotus. Dat zinnetje speelde voortdurend door mijn hoofd. Er heeft eens een heel mooie Lotus meegedaan aan Idols en ik was die naam nooit vergeten. Fred was niet razend

enthousiast over die naam, maar ik grapte tegen een vriendin: "Misschien krijg ik wel een heel spannende bevalling en vindt hij het dan allemaal best." Terwijl ik op een ochtend Troy hielp met aankleden, voelde ik mijn vliezen breken. Geschrokken rende ik naar de badkamer en in een mum van tijd was de hele vloer nat. Ik gilte en raakte in paniek, want ik was zo bang om nogmaals een kind te verliezen. Het was 9 juni, en ik was die dag precies 25 weken zwanger. Ik belde Fred die meteen naar huis kwam. Terwijl de verloskundige onderweg was en mijn schoonmoeder en een vriendin de kinderen opvingen, was mijn lieve zus op dat moment de enige die mij rustig kreeg. Ze zei door de telefoon: "Je gaat nu liggen, je ademt diep in en diep uit, en dan komt het allemaal in orde."

Pas toen de verloskundige had vastgesteld dat het inderdaad vruchtwater was wat ik had verloren, mocht ik naar het ziekenhuis in Hoorn. Daar werd opnieuw een test gedaan. "De vliezen zijn inderdaad gebroken, maar u kunt hier niet bevallen. U moet naar het AMC in Amsterdam, waar ze meer expertise hebben."

Toevallig werkt mijn schoonzus daar, dus belden wij haar op. "Je moet meteen platliggen en ervoor zorgen dat je weeënremmers krijgt en medicijnen om de longrijping bevorderen", beweerde zij. Toen

'Wat is ze mooi! Ik weet zeker dat mijn meisje het gaat redden!'

Ik dat aan de artsen in het ziekenhuis in Hoorn vroeg, vonden ze mij nogal bijdehand, maar ik kreeg ze wel.

In de ambulance naar Amsterdam heb ik telefonisch nog van alles geregeld en grapjes gemaakt. Ik kende iemand die op de couveuseafdeling van het AMC werkte. Ze had eens gezegd: "Als je eerder gaat bevallen, help ik je hoor!" De ambulancechauffeur kende haar toevallig ook, dus stuurden we haar een sms'je: *Ik kom eraan!*

In het AMC wilden ze me met gebroken vliezen zes weken plat laten liggen. De risico's die een bevalling met zich meebrachten, waren behoorlijk ingrijpend. Het kindje kon overlijden en ze zouden niet overgaan tot reanimeren. Maar ik wilde hoop houden en zei: "Het kan ook goed aflopen."

den. Er werd een ruggenprik gezet waardoor alle pijn verdween. Ik mocht maar één keer persen, anders zou ik een keizersnede krijgen. Dan kan ik niet voor mijn kindje zorgen, dacht ik, dus ik deed heel erg mijn best. Vlak voordat de baby eruit kwam, voelde ik een schop alsof het wilde zeggen: kom op, het komt allemaal goed, maak je niet druk!

En daar was ons meisje, Lotus. Fred vond die naam nu prima. Hij was zo van slag. "Ze heeft echt een beschermvrouw nodig", zei iemand die bij de bevalling was, dus kozen we als tweede naam voor Maria. Lotus moest meteen de couveuse in.

Net als bij mijn andere bevallingen bleef de placenta vastzitten. Onderweg naar de operatiekamer verloor ik zo veel bloed, dat de verplegers met mijn bed door de gangen renden. Op dat moment dacht ik echt dat ik dood zou gaan. Ik voelde me wegglijden

In een later gesprek met de artsen kwam opnieuw aan de orde dat er een moment kon komen waarop wij een keuze moesten maken. Lotus kon immers ook een kasplantje worden. Maar hoe kon ik een keuze maken? Het enige wat ik kon doen was alles op alles zetten om Lotus te helpen overleven.

Na vijf dagen in het ziekenhuis kreeg ik een kamer in het Ronald McDonald Huis, vlakbij het ziekenhuis. Dat logeershuis biedt een thuis aan ouders van zieke kinderen. Fred kon niet mee, want hij moest weer aan het werk en bovendien moest hij voor onze andere drie kinderen zorgen. Plotseling woonde ik alleen in een voor mij totaal vreemde stad.

De eerste dag in het Ronald McDonald Huis voelde ik me zo verdrietig. Eigenlijk hoorde ik als kersverse kraamvrouw thuis te zijn, omringd door ba-

Uw dochter blijft haar leven lang een geboren Amsterdammer, stond op een kaartje dat we van het Gemeentehuis Amsterdam kregen. De vrouwen die het Ronald McDonald Huis runden waren van die sterke, assertieve Amsterdamse vrouwen die niet met zich lieten sullen. Wij noemden Lotus daarom graag 'onze Amsterdammer'.

Emotioneel werd ik enorm heen en weer geslingerd. Het kon zomaar gebeuren dat het 's ochtends goed ging met Lotus, maar dat ze diezelfde middag plotseling een terugslag had. Elke keer drukte ik met kloppend hart op de bel van de couveuseafdeling, want als ze riepen "Een momentje!" wist ik dat er iets gaande was.

Ik was erbij op een moment dat Lotus stopte met ademen. Ze zetten haar snel een zuurstofmasker op en dat was zo heftig om te zien. Ik dacht: nu ben ik

Ik was erbij op het moment dat Lotus stopte met ademen. Ik dacht: nu ben ik haar kwijt...

Wat heeft een kind aan een labiele moeder naast de couveuse? Huilen deed ik wel op de gang

Ik heb die nacht doorgebracht met schrijven op mijn laptop. Schrijven gaat me op zo'n moment gemakkelijker af dan praten. En van slapen kwam toch niets terecht.

De volgende ochtend kreeg ik weeën, dwars door de weeënremmers heen. Er was op dat moment geen plaats om in het AMC te bevallen, dus moest ik met spoed naar een ander, groter ziekenhuis in Amsterdam, het VU medisch centrum. Ik vroeg de ambulancebroeders of ze foto's wilden maken als het kindje onderweg geboren zou worden. Dat je daar op zo'n moment mee bezig bent, vind ik achteraf bizar. Ik maakte weer grapjes: "Mag de sirene aan? Ik wil wel een beetje actie." Misschien zocht ik een stukje afleiding en wilde ik niet meegaan in een negatieve spiraal.

In het VU medisch centrum probeerden ze de bevalling tegen te houden met nog meer weeënremmers. Mijn armen werden bont en blauw geprikt. Maar het mocht allemaal niet baten. Ik kreeg een infectie, dus de baby moest nu snel geboren wor-

den. Er werd een ruggenprik gezet waardoor alle pijn verdween. Ik mocht maar één keer persen, anders zou ik een keizersnede krijgen. Dan kan ik niet voor mijn kindje zorgen, dacht ik, dus ik deed heel erg mijn best. Vlak voordat de baby eruit kwam, voelde ik een schop alsof het wilde zeggen: kom op, het komt allemaal goed, maak je niet druk!

Een arts kwam ons vertellen dat Lotus was geboren met een herseninfarct. De gevolgen konden heel groot zijn. "Praat er maar met mijn man over", zei ik. "Ik wil me aan het idee vasthouden dat het goed komt en niet horen wat er allemaal mis kan gaan. Daar deal ik wel mee als het zover is."

Het was niet zo dat ik mijn kop in het zand stak voor de realiteit. Maar waarom zou ik me focussen op allerlei dingen die misschien mis konden gaan? Ik wilde er positief in staan en geen negatieve energie naar ons toetrekken. Lotus deed enorm haar best om te overleven en wij mochten haar daarbij niet in de steek laten. Ik wist dat ze dat kon voelen. Daardoor voelde ik me gesteund.

bybezoek en beschuit met muisjes. Nu moest ik op zoek naar winkels in de buurt voor boodschappen, om voor mezelf te kunnen koken. Drie keer per dag fietste ik naar Lotus en tussendoor kolfde ik melk. Het Ronald McDonald Huis was als een klein dorpje, waar ik andere ouders leerde kennen. We vormden al snel een hechte groep en het was fijn om ervaringen met elkaar te kunnen delen. Fred kwam samen met de kinderen in de weekenden bij mij op de kamer logeren. Ik had er mijn eigen ritme, dus ik moest er steeds weer even aan wennen als ze er waren. Het was alsof ik het leven in Hoorn was vergeten, want ik was alleen nog maar met Lotus bezig. Het kon op dat moment ook niet anders. Toch hebben de kinderen zich wonderbaarlijk goed naar de situatie geschikt. Ze zijn zo lief geweest en hebben nooit gezeurd over een tekort aan aandacht of geklaagd dat ze 's avonds niet werden ingestopt door hun moeder. Als ze megingen naar het ziekenhuis, mochten ze niet altijd bij Lotus mee naar binnen. Dan moesten ze op de gang wachten. In zulke situaties zijn computerspeltjes wel ideaal.

haar kwijt. Maar naast de couveuse wilde ik sterk zijn en niet huilen. Wat heeft een kind aan een labiele moeder naast de couveuse? Huilen deed ik op de gang.

Lotus heeft veel ondergaan, zoals prikken, hersen-echo's en oogtesten. Maar je gaat zo anders in het leven staan. De eerste keer dat ze een bloedtransfusie kreeg, vond ik dat verschrikkelijk. Maar bij de vijfde keer dacht ik: fijn, ze heeft dat nodig.

De ogen van Lotus bleven lang gesloten. Op 25 juni ging haar linkeroogje open en pas op 3 juli haar rechteroogje. Ze waren heel groot in verhouding tot haar lichaampje. Vreemd, maar zo prachtig.

Het waren heel zware en intensieve weken. Maar ik ervoer het ook als een mooie periode, met een gouden randje. Er groeide zo'n sterke band tussen Lotus en mij. Ik ontmoette bijzondere mensen en werd me enorm bewust van wat nu eigenlijk belangrijk is in het leven. Het voelde bijna alsof ik in retraite was.

Toen Lotus zes weken oud was, moest ze worden

Ik ben enorm blij en dankbaar

overgeplaatst naar het ziekenhuis in Alkmaar. Ik vond haar zelf nog niet stabiel genoeg om te worden vervoerd. Maar de couveuseafdeling lag vol vanwege vakantie van het personeel en dan gaat het minst slechte kind als eerste weg.

In Alkmaar had ze even een terugslag. Dat vond ik erg naar, maar het personeel was ook daar fantastisch. En na een week knapte ze gelukkig op. Omdat ik zo dicht mogelijk bij Lotus in de buurt wilde zijn, ging ik in Alkmaar in eenzelfde soort huis wonen als het Ronald McDonald Huis. Er logeerden op dat moment veel mensen die afscheid moesten nemen van een geliefde. Dat voelde niet goed voor mij. Op een avond belde ik Fred op: "Kom je me ophalen? Ik wil nu toch liever naar huis."

Het voelde onwerkelijk om ineens in de woonkamer van ons huis te staan, met Lotus in mijn armen

Na drie weken Alkmaar werd Lotus overgeplaatst naar de couveuseafdeling in het ziekenhuis in Hoorn. Bij aankomst werden we opgevangen door een moeder die ik kende. Zij werkte daar op de couveuseafdeling en heeft mij vanaf de geboorte bijna dagelijks via e-mail gesteund.

Op 15 september - na ruim dertien weken - mocht Lotus eindelijk naar huis. Ik had taart gehaald voor de verpleging en liep opgetogen naar de afdeling. Er werkten die dag toevallig allemaal voor mij onbekende verpleegkundigen. Wat voor mij zo feestelijk voelde, was voor hun een gewone werkdag. Ik heb Lotus gewassen, aangekleed en gevoed, en toen kwam Fred. Het voelde onwerkelijk om Lotus

haar jasje aan te doen en in het autostoeltje te leggen. Ook de eerste autorit met Lotus voelde raar. Al die weken hadden we niet zelf over haar kunnen beslissen, en nu waren we met ons drietjes. Toen we de straat inreden zag ik dat burens de vlag hadden uitgehangen. Wij hadden van tevoren een ooievaar in onze tuin gezet. De kinderen waren superblij, maar het voelde onwezenlijk om nu middenin de woonkamer te staan, met Lotus in mijn armen.

Ik was moe en overweldigd. Maar toen de visite kwam en er over allerlei dagelijkse dingen werd gebabbel, kon ik het niet meer aan. Informatie uit de buitenwereld was me te veel. In mijn hoofd was alleen maar ruimte voor Lotus. Ik ben boven gaan zitten huilen. Al die weken was ik alleen met Lotus geweest en had ik in mijn eentje veel van me af geschreven. Ik moest er zo aan wennen haar nu te delen met anderen. Maar tegelijkertijd was ik erg blij en dankbaar dat ons gezin eindelijk compleet was.

Het moet nog blijken wat de gevolgen zijn van haar herseninfarct. In een eerder stadium zei een arts: "Zij houdt hier een handicap aan over. Daar steek ik mijn handen voor in het vuur." Maar na een paar weken waren de bloedingen en de witte vlekken in haar hersenen aan het oplossen en in een later stadium zelfs verdwenen. "Dit kan eigenlijk niet", zei diezelfde arts toen verbaasd.

Wat de schade is, weten we nu nog steeds niet. En dat interesseert me eigenlijk ook niet zo veel. Dat klinkt misschien raar, maar ik vind haar zó leuk! Natuurlijk voel ik angst en hoop ik dat ze alles goed kan. Maar als dat niet zo is, blijft ze nog steeds dezelfde Lotus. Ze groeit op in ons warme gezin en er zijn zo veel mensen die om haar geven en altijd voor haar klaarstaan. Zij is er niet voor niks. We gaan een nieuwe fase in en zullen zien wat de toekomst ons brengt met Lotus. Rustig aan, we hebben alle tijd. ■

Lees Elly's columns in Mijn Geheim!

Hoe pakt Elly de draad weer op met haar gezin, na deze ingrijpende gebeurtenis? En hoe zal de kleine Lotus zich verder ontwikkelen? De komende weken lees je in Mijn Geheim persoonlijke columns van Elly over hoe het verder gaat met Lotus en haar gezin. De eerste column lees je al over twee weken! Mis 'm niet!